

SEE MORE JESUS · WANTTOSEEMORE.COM

ভাল আৰু বেয়াৰ বিষয়ে বাইবেলে কি কয়? — দ্য ফাউণ্ডেচন · ষ্ট্ৰিংগছ নম্বৰসহ কে জে ভি শাস্ত্ৰ

THE FOUNDATION · THE ORIGINAL STUDY, SET IN THE ANCIENT ORDER

ভাল আৰু বেয়া — মৌলিক বাইবেলীয় মতবাদ

খোলা বাক্য

স্বৰ্গৰ তলত থকা প্ৰতিজন মানুহৰ সন্মুখত দুটা বস্তু থিয় হৈ আছে: এফালে জীৱন আৰু মঙ্গল, আনফালে মৃত্যু আৰু অমঙ্গল। প্ৰভুৱে বিচাৰে যে তেওঁৰ লোকসকলে, সম্পূৰ্ণৰূপে বাঢ়ি যোৱাৰ পাছত, দুয়োটাৰ পাৰ্থক্য চিনাক্ত কৰিবলৈ নিজৰ ইন্দ্ৰিয়সমূহক প্ৰশিক্ষিত কৰক। অমঙ্গল কৰা লোকসকলৰ ফালে ভালদৰে চাওক, কিয়নো শাস্ত্ৰই তেওঁলোকক স্পষ্টভাৱে দেখুৱাইছে। তেওঁলোকে অমঙ্গল কৰিব জানে কিন্তু মঙ্গল কৰাৰ জ্ঞান তেওঁলোকৰ নাই। তেওঁলোকে ইচ্ছাকৃতভাৱে অনিশ্চয় পৰিকল্পনা কৰে। তেওঁলোক ইয়াত এনেদৰে অভ্যস্ত হৈ পৰে যে ই তেওঁলোকৰ নিজৰ ছালৰ নিচিনাকৈ তেওঁলোকৰ অংশ হৈ পৰে। শেষত তেওঁলোকে কিবা অন্যায় কাম নকৰালৈকে টোপনিও যাব নোৱাৰে। এনে হৃদয় ক'ৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল? বাটিকালৈ উভতি যাওক। তাত জীৱনৰ গছজোপা থিয় হৈ আছিল, আৰু তাত মঙ্গল আৰু অমঙ্গলৰ জ্ঞানৰ গছজোপাও থিয় হৈ আছিল, আৰু এটা স্পষ্ট আঙা আছিল। সাপে ক'লে যে মৃত্যু নাহিব, আৰু তেওঁলোকৰ চকু মুকলি হ'ব। তিৰোতাগৰাকীয়ে দেখিলে, লৈ ল'লে, খালে, আৰু দিলে; আৰু সঁচাকৈয়ে দুয়োৰো চকু মুকলি হ'ল। কিন্তু সেই জ্ঞানে তেওঁলোকক বহন কৰিব পৰাতকৈ বেছি দিলে। তেওঁলোকে মঙ্গল জানিছিল, কিন্তু ইয়াক কৰিবলৈ শক্তি নাছিল। তেওঁলোকে অমঙ্গল জানিছিল, কিন্তু ইয়াৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'বলৈ শক্তি নাছিল। লাজ আহিল, আৰু ভয় আহিল, আৰু তেওঁলোক যি উপস্থিতিৰ সন্মুখত থিয় হ'বলৈ সৃষ্টি কৰা হৈছিল, তাৰ পৰাই লুকাল। কেইপুৰুষমানৰ ভিতৰতে, মানুহৰ হৃদয়ত গঠিত হোৱা প্ৰতিটো পৰিকল্পনা সদায় অমঙ্গললৈ বেঁকা হৈ পৰিল, আৰু ই প্ৰভুৰ হৃদয়ক দুখ দিলে। তথাপি বিচাৰ পাৰ হৈ যোৱাৰ পাছত, এজন লোকে এটা যজ্ঞবেদী নিৰ্মাণ কৰিলে, আৰু প্ৰভুৱে সেই নৈবেদ্যৰ সুবাস পালে, আৰু নিজৰ হৃদয়ত এটা প্ৰতিজ্ঞা কলে। নোহে কেনেকৈ জানিলে যে এটা বলিদানে অমঙ্গলৰ উত্তৰ দিব? এই প্ৰশ্নটো শেষলৈকে ৰাখি থওক, কিয়নো ইয়াৰ উত্তৰ আন এজোপা গছত, আন এটা নৈবেদ্যৰ দ্বাৰা, সদায়ৰ বাবে এবাৰতে দিয়া হৈছে। প্ৰতিজ্ঞাটো নিশ্চিত হৈ থিয় হৈ আছে: যিয়ে শুনিব তেওঁ সুৰক্ষিতভাৱে জীয়াই থাকিব, আৰু অমঙ্গলৰ ভয়ৰ পৰা বিশ্রাম পাব। ইয়াক অনুসন্ধান কৰক।

এই অধ্যয়নে উত্তৰ দিয়া তিনিটা প্ৰশ্ন:

- আজি প্ৰতিজন মানুহৰ আগত থিয় হৈ থকা দুটা বস্তু কি কি, আৰু মন্দতাই কেনেকুৱা হৃদয় সৃষ্টি কৰে?
- ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানে পুৰুষ আৰু নাৰীৰ ভিতৰত কি কৰিলে, আৰু তেওঁলোকে কিয় প্ৰভুৰ সাক্ষাতৰ পৰা লুকাল?
- ষেতিয়া মানুহৰ হৃদয়ৰ প্ৰতিটো পৰিকল্পনা সদায় কেৱল মন্দহে আছিল, তেতিয়া মন্দৰ প্ৰতিউত্তৰ কি আছিল, আৰু কোনে মন্দৰ ভয়ৰ পৰা বিশ্রাম পাব?

গ্ৰীক মূল শব্দবোৰ

“বিবেচনা কৰা” — **G1253 diakrisis** — বিচক্ষণতা, বিচাৰ কৰা কাৰ্য

হিব্ৰু ৫:১৪ পদত থকা এই সমগ্ৰ অধ্যয়নটো এটা শব্দতেই: ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা প্ৰভেদ কৰিবলৈ অভ্যাসত পোক্ত হোৱা ইন্দ্ৰিয়সমূহ।

“ইন্দ্ৰিয়সমূহ” — **G145 aistheterion** — উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি, ইন্দ্ৰিয়বোধ

বিবেচনা শক্তি ব্যৱহাৰ কৰাৰ মাধ্যমেৰেই বৃদ্ধি পায় — ইন্দ্ৰিয়সমূহক প্ৰশিক্ষিত কৰিব লাগে

“ভাল” — **G2570 kalos** — ভাল, সৎ, যোগ্য

সিদ্ধ লোকে বিবেদ কৰিব পৰা মঙ্গল

“দুষ্ট” — **G2556 kakos** — খাৰাপ, বেয়া, অনিষ্টকৰ

একজন পূৰ্ণবয়স্ক ব্যক্তিয়ে চিনাক্ত কৰি প্ৰত্যাখ্যান কৰিব পৰা মন্দ

“গছ” — **G3586 xylon** — কাঠ, গছ, লাঠি

একজোপা গছৰ দ্বাৰাই মানুহে সহিব নোৱাৰা জ্ঞান আহিল; এজোপা গছত তেওঁৰ পাপবোৰ বহন কৰা হ’ল (1 পিতৰ 2:24)

হিব্ৰু মূল শব্দসমূহ

“দুষ্ট” — **H7451 ra** — দুষ্ট, বেয়া, বিপদ, ক্লেশ, দুৰ্দশা

সমগ্ৰ অধ্যয়নটোৰ শব্দ, যিটো বাৰে বাৰে ভালৰ বিপৰীতে থোৱা হৈছে

“ভাল” — **H2896 towb** — ভাল, সুখদায়ক, উত্তম

জীৱনৰ সৈতে আমাৰ আগত থোৱা হৈছে (দ্বিতীয় বিবৰণ ৩০:১৫) — যিহোৱাই যিহকে উত্তম বুলি কয়, সেয়া প্ৰকৃততে উত্তম

“জানা” — **H3045 yada** — জানিবলৈ, উপলব্ধি কৰিবলৈ, বিচাৰ কৰিবলৈ

সাপৰ কথা, আৰু মানুহৰ গুৰুভাৰ — ভাল আৰু বেয়া জানিব পৰা

“জ্ঞান” — **H1847 daath** — জ্ঞান, বিবেচনা শক্তি

গছজোপাৰ নাম — ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানৰ গছ

“ভীত” — **H3372 yare** — ভয় কৰা, ভয়তীয় হোৱা; সন্মান কৰা

অবাধ্যতাৰ প্ৰথম ফল: মই ভয় খালোঁ, আৰু নিজকে লুকুৱাই ৰাখিলোঁ

“উপস্থিতি” — **H6440 panim** — মুখ, মুখাৱয়ব

ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিৰ পৰা লুকোৱা মানে তেওঁৰ মুখৰ পৰা লুকোৱা।

“বিশ্বাস” — **H982 batach** — বিশ্বাস কৰা, ভাৰসা কৰা, নিৰাপদ অনুভৱ কৰা

ভয়ৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিয়া উত্তৰ: যি সময়ত মই ভয় খাওঁ, সেই সময়ত মই তোমাত ভাৰসা কৰিম (গীতমালা ৫৬:৩)

“যন্ত্ৰণা” — **H6869 tsarah** — কষ্ট, দুখ-কষ্ট, বেদনা

অমঙ্গলে এজন লোকক আৱদ্ধ কৰি ৰখা সংকীৰ্ণ ঠাই (হিতোপদেশ ১:২৭)

“যাতনা” — **H6695 tsuqah** — দুখ, যাতনা

আত্মাৰ ওপৰত শত্ৰুৰ চাপ (হিতোপদেশ ১:২৭)

“অভ্যস্ত” — **H3928 limmud** — শিকোৱা, ব্যৱহাৰ কৰা

যিৰিমিয়া ১৩:২৩ পদত কোৱাৰ দৰে খেদিলে সিটোৰ ছালৰ দৰে হৈ পৰা পাপ শিকা।

“কল্পনা” — **H3336 yetser** — কল্পনা, গঠন, উদ্দেশ্য

বান পানীৰ আগত আৰু পাহত মানুহৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰে কি দেখিছিল (আদিপুস্তক ৬:৫; ৮:২১)

খোলা নোঙৰ

ইব্ৰীসকলৰ প্ৰতি পত্ৰ 5:14 কিন্তু টান আহাৰ হ’লে সম্পূৰ্ণ বয়সপ্ৰাপ্ত সকলৰ বাবেহে অৰ্থাৎ তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ কঠিন শিক্ষাবোৰ বুজি অভ্যাস কৰে; তেওঁলোকে ভুল আৰু শুদ্ধ বিচাৰ কৰাত নিপুণ হৈ ভাল-বেয়া নিৰ্ণয় কৰিবলৈ শিকিছে। [**G2556 kakos** ■]

[**G2570 kalos** ■] [**G1253 diakrisis** ■] [**G145 aistheterion** ■]

কঠিন আহাৰ = সম্পূৰ্ণ বয়সপ্ৰাপ্ত সকলৰ বাবে → ব্যৱহাৰৰ কাৰণে অভ্যাসপ্ৰাপ্ত ইন্দ্ৰিয়সমূহ, ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা প্ৰভেদ কৰিবলৈ।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তাধাৰা — এইটোৱেই গোটেই অধ্যয়নটোৰ আধাৰ: ভাল আৰু বেয়া শাস্ত্ৰত একেলগে উল্লেখ কৰা হৈছে। এইটো নহয় যে এজন মানুহে বেয়াবোৰ চাখিব লাগে, বৰং ইন্দ্ৰিয়সমূহক ইয়াক পৃথক কৰি চিনি পোৱা আৰু অস্বীকাৰ কৰাৰ বাবে প্ৰশিক্ষিত কৰিব লাগে। অধ্যয়নটোৱে প্ৰথমে বেয়া কৰা মানুহসকললৈ, তাৰ পিছত জ্ঞান প্ৰৱেশ কৰা বাৰীখনলৈ, আৰু তাৰ পিছত বেয়াৰ প্ৰতিউত্তৰ দিয়া বেদীখনলৈ চাব।)

I. জীৱন আৰু মঙ্গল, মৃত্যু আৰু অমঙ্গল — তোমাৰ আগত থোৱা দুটা

A. দ্বিতীয় বিবরণ 30:15 শুনক, মই আজি আপোনালোকৰ আগত জীৱন আৰু মৃত্যু, মঙ্গল আৰু অমঙ্গল ৰাখিছোঁ। [H7451 ra ■] [H2896 towb ■]

আজি তোমাৰ আগত এইবোৰ থৈছোঁ: জীৱন + মঙ্গল → মৃত্যু + অমঙ্গল।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — মন্দ, ৰা (H7451, মন্দ), শাস্ত্ৰত বাৰে বাৰে ভালৰ, টোৱ (H2896, ভাল)ৰ বিপৰীতে নামকৰণ কৰা হৈছে। এই দুয়োটাৰ কাষে কাষে ৰখা হৈছে যাতে এজন মানুহে সেইবোৰক পৃথক কৰি চিনি পাবলৈ শিকিব পাৰে, যিদৰে পোহৰক আন্ধাৰৰ পৰা পৃথক কৰা হৈছিল।)

B. মীখা 3:1 মই কলৌ, “যাকোবৰ মুখ্য লোকসকল, আৰু ইস্ৰায়েলৰ বংশৰ শাসনকৰ্তাসকল এতিয়া শুনা: ন্যায় বুজি পোৱাটো তোমালোকৰ বাবে উচিত নহয় নে? [H7451 ra ■] [H2896 towb ■] [H3045 yada ■] (2) তোমালোকৰ যিসকলে ভাল কৰ্ম ঘিণ কৰে, আৰু পাপক ভাল পায়, তেওঁলোকৰ তোমালোকে ছাল বখলিয়াবা, আৰু তেওঁলোকৰ হাড়ৰ পৰা মাংস একত্ৰাবা

আপোনালোকে জানো ন্যায় বিচাৰ জনা উচিত নহয়? → যিসকলে সদাচাৰক ঘৃণা কৰে, আৰু দুষ্কৰ্মক প্ৰেম কৰে।

C. হিতোপদেশ 1:24 মই মাতিলোঁ, আৰু তোমালোকে শুনিবলৈ অমান্তি হলো; মই মোৰ হাত মেলিলোঁ, কিন্তু কোনেও মনযোগ নিদিলো।

[H6695 tsugah ■] [H6869 tsarah ■] (25) কিন্তু তোমালোকে মোৰ সকলো পৰামৰ্শ উপেক্ষা কৰিলো; আৰু মোৰ দোষাৰোপলৈ মনোযোগ নিদিলো। (26) তোমালোকৰ দুৰ্যোগৰ সময়ত মই হাঁহিম, আৰু যেতিয়া তোমালোকলৈ সন্ত্ৰাস আহিব, তেতিয়া মই ঠাট্টা কৰিম। (27) যেতিয়া সন্ত্ৰাস ভয়ঙ্কৰ ধুমুহাৰ দৰে তোমালোকলৈ আহিব, আৰু বা'মাৰলিৰ দৰে তোমালোকৰ ওপৰত দুৰ্যোগ ঘটিব, যেতিয়া বেদনা আৰু ক্লেশ তোমালোকৰ ওপৰলৈ আহিব (28) তেতিয়া তেওঁলোকে মোৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিব, কিন্তু মই উত্তৰ নিদিম, তেওঁলোকে নিদাৰ্শৰূপে মোক মাতিব, কিন্তু তেওঁলোকে মোক বিচাৰি নাপাব;

মই মাতিলোঁ, কিন্তু তোমালোকে অস্বীকাৰ কৰিলো → তেতিয়া তেওঁলোকে মাতিব, কিন্তু মই উত্তৰ নিদিম।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — tsugah (H6695, distress), এটা মূল শব্দৰ পৰা আহিছে যাৰ অৰ্থ সংকীৰ্ণ: অবৰোধিত হৈ থকা আত্মাৰ সেই টান, বন্ধ ঠাই। যন্ত্ৰণা, tsugah (H6695, anguish), হৈছে সেই অবৰোধৰ চাপ। সেই সংকীৰ্ণ আন্ধাৰৰ মাজতেই প্ৰভুৱে তেওঁৰ পৰিত্ৰাণৰ পোহৰ আনি দিয়ে, যদি কোনোবাই শুনিবলৈ ইচ্ছা কৰে।)

D. হিতোপদেশ 1:29 কাৰণ তেওঁলোকে জ্ঞানক ঘিণ কৰে, আৰু যিহোৱাক তেওঁলোকে ভয় কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে। [H7451 ra ■]

[H8085 shama ■] [H1847 daath ■] (30) তেওঁলোকে মোৰ আদেশ অনুসৰণ নকৰে, আৰু তেওঁলোকে মোৰ সকলো শাসন প্ৰণালী হেয়জ্ঞান কৰে। (31) তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পথৰ ফল ভোগ কৰিব, তেওঁলোকে নিজৰ পৰিকল্পনাৰ ফলেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব। (32) অশিক্ষিত সেই লোকসকল যেতিয়া বিপথে যায়, তেতিয়া তেওঁলোকৰ মৃত্যু হয়। মুখৰ নিৰপেক্ষতাই তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিব। (33) কিন্তু যি জনে মোৰ কথা শুনে, তেওঁ নিৰাপদে থাকিব, আৰু দুৰ্যোগৰ ভয় নোহোৱাকৈ সুৰক্ষিত হৈ জিৰণী ল'ব।”

তেওঁলোকে জ্ঞান ঘৃণা কৰিলে + যিহোৱাৰ ভয় বাচি ললে + কিন্তু যি জনে মোৰ কথা শুনে, সি নিৰাপদে বাস কৰিব আৰু অমংগলৰ ভয় নোহোৱাকৈ সুস্থিৰে থাকিব।

E. যিচয়া 5:20 যি সকলে বেয়াক ভাল আৰু ভালক বেয়া বোলে, যি সকলে আন্ধাৰক পোহৰৰ দৰে আৰু পোহৰক আন্ধাৰৰ দৰে, আৰু যি সকলে তিতাক মিঠাৰ দৰে আৰু মিঠাক তিতাৰ দৰে জ্ঞান কৰে, তেওঁলোকৰ সন্তাপ হ'ব। [H2896 towb ■] [H7451 ra ■]

দুৰ্ভাগ্য = বেয়াকো ভাল বোলা + ভালকো বেয়া বোলা → আন্ধাৰক পোহৰৰ পৰিবৰ্তে ৰখা।

II. দুষ্ট কাৰ্য কৰা লোকসকল — চাৰিটা লক্ষণ, আৰু ধাৰ্মিকৰ পথ

A. যিৰিমিয়া 4:22 যিহোৱাই কৈছে: কিয়নো মোৰ প্ৰজাসকল অজ্ঞানী! মোৰ সৈতে তেওঁলোকৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। তেওঁলোক মুখ, অজলা লৰা-ছোৱালিৰ দৰে কোনো বিষয় বুজি নাপায়। তেওঁলোক কদাচৰত পটু, কিন্তু সদাচৰণত অজ্ঞান। [H3045 yada ■]

কু-কাৰ্য কৰিবলৈ জ্ঞানী + সু-কাৰ্য কৰিবলৈ তাত্ত্বিক জ্ঞান নাই = তেওঁলোকে মোক জানিলে নাই।

B. হিতোপদেশ 24:8 তাত আমাৰ এজন দুষ্ট কাৰ্য কল্পনা কৰা লোক আছে, লোকসকলে তেওঁক পৰিকল্পনাৰ পৰিচালক বুলি কয়।

[H2803 chashab ■]

যিয়ে অনিষ্ট কৰিবলৈ কল্পনা কৰে = এজন অনিষ্টকাৰী ব্যক্তি।

C. যিৰিমিয়া 13:23 কুচীয়া লোকে জানো নিজৰ ছাল, বা নাহৰফুটুকী বাঘে জানো নিজ গাৰ ফুটুকা-ফুটুকীবোৰ, সলনি কৰিব পাৰে? যদি পাৰে, তেন্তে কুকৰ্মত অভ্যাস থকা যি তোমালোক, তোমালোকেও সৎকৰ্ম কৰা সম্ভৱ। [H3928 limmud ■]

মন্দ কৰ্মত অভ্যস্ত = কুচীয়া মানুহৰ ছাল আৰু নাহৰফুটুকীৰ দাগৰ দৰেই, সলনি নহয়।

D. হিতোপদেশ 4:14 পাপীবোৰৰ পথ অনুসৰণ নকৰিবা, আৰু যিসকলে দুষ্টকৰ্ম কৰে, তেওঁলোকৰ পথত নাযাবা। [H7451 ra ■] (15)

তেওঁলোকৰ পৰা দূৰত থাকিবা, সেই পথত নাযাবা, সেই পথৰ পৰা ঘূৰি আহাঁ, আৰু অন্য পথত যোৱা; (16) কাৰণ তেওঁলোকে কুকৰ্ম নকৰালৈকে তেওঁলোকৰ টোপনি নাহে, আৰু তেওঁলোকে কোনো লোকক উজুটি নোখোৱালৈকে তেওঁলোকৰ টোপনি নাহে। (17) কাৰণ তেওঁলোকে দুষ্টতাৰূপ পিঠা ভোজন কৰে, আৰু উপদ্ৰৱৰূপ দ্ৰাক্ষাৰস পান কৰে।

প্ৰৱেশ নকৰিবা + তাৰ পৰা ঘূৰি যাবা → কিয়নো অনিষ্ট নকৰালৈকে তেওঁলোকে টোপনি নাযায়।

E. হিতোপদেশ 4:18 ধাৰ্মিকলোকৰ পথ সূৰ্যদয়ৰ দীপ্তিৰ দৰে, সেয়ে উজ্জলতাৰ পৰা উজ্জলতালৈ গতি কৰে। (19) দুষ্টবোৰৰ পথ অন্ধকাৰৰ নিচিনা; সিহঁতে কিহত উজুটি খায় তাক নাজানে।

ধাৰ্মিকৰ পথ = জিলিকি থকা পোহৰ, সিদ্ধ দিনলৈকে অধিককৈ অধিক → দুষ্টৰ পথ = আন্ধাৰ।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — এইবোৰেই হৈছে বেয়া কাম কৰা মানুহৰ চিনাক্ত লক্ষণ। তেওঁলোকৰ ভাল কাম কৰিবলৈ প্ৰয়োজনীয় জ্ঞানৰ অভাৱ থাকে। তেওঁলোকে ইচ্ছাকৃতভাৱে ক্ষতিৰ পৰিকল্পনা কৰে। তেওঁলোক ইয়াত ইমান অভ্যস্ত হৈ পৰে যে সেয়া তেওঁলোকৰ নিজৰ ছালৰ দৰেই হৈ যায়। শেষত, বেয়া কাম নকৰালৈকে তেওঁলোকে টোপনি যাব নোৱাৰে। আৰু তেওঁলোকে বুজিব নোৱাৰা কথাৰ এটা অংশ হৈছে এইঃ তেওঁলোকে নিজৰ আত্মাৰ ওপৰত কৰা ক্ষতি বহু পলমকৈহে, বৰ দেৰি হোৱালৈকে দেখা নাপায়।)

III. পেণ্টাটিউক — আদিপুস্তক: গছজোপা, পতন, আৰু দুষ্ট হৃদয়

A. আদিপুস্তক 2:8 ঈশ্বৰ যিহোৱাই পূবফালে এদনত এখন বাৰী পাতিলে আৰু তাতে তেওঁ নিজে নিৰ্মাণ কৰা মানুহক ৰাখিলে। [H7451 ra ■] [H1847 daath ■] [H2896 towb ■] (9) সেই ঠাইৰ মাটিত ঈশ্বৰ যিহোৱাই দেখিবলৈ সুন্দৰ, খাবলৈকো ভাল এনে সকলো জাতৰ গছ উৎপন্ন কৰিলে; বাৰীৰ মাজত তেওঁ জীৱন-বৃক্ষ আৰু ভাল বেয়া জ্ঞান দিওঁতা বৃক্ষকো উৎপন্ন কৰিলে।

দৃষ্টিলৈ মনোহৰ আৰু আহাৰৰ যোগ্য সকলো বৃক্ষ + জীৱন-বৃক্ষ + সং আৰু অসং জ্ঞানৰ বৃক্ষ।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — গছবিধৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়ক। প্ৰতিটো গছ খাদ্যৰ বাবে উত্তম আছিল। তাৰ পিছত জীৱনৰ গছ পৃথকভাৱে থিয় দিছিল। আৰু ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানৰ গছও পৃথকভাৱে থিয় দিছিল। মাকত দুটা গছ থিয় দিছিল, আৰু তাৰ মাত্ৰ এটাহে নিষিদ্ধ আছিল।)

B. আদিপুস্তক 2:15 ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহক নি এদন বাৰীত ৰাখিলে যাতে তেওঁ তাত কাম কৰে আৰু তাৰ যত্ন লয়।

প্ৰভু ঈশ্বৰে মানুহজনক ল'লে + তেওঁক বাগিছাত ৰাখিলে → তাক কৰ্ষণ কৰিবলৈ আৰু ৰক্ষা কৰিবলৈ।

C. আদিপুস্তক 2:16 ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহক এই আজ্ঞা দিলে, “তুমি বাৰীৰ সকলো গছৰ ফল স্বচ্ছন্দে খাব পাৰা; [H7451 ra ■] [H2896 towb ■] [H1847 daath ■] (17) কিন্তু ভাল বেয়া জ্ঞান দিওঁতা গছৰ ফল হ'লে নাখাবা; কিয়নো যি দিনা তুমি তাক খাবা, সেই দিনা অৱশ্যেই তোমাৰ মৃত্যু হ'ব।”

প্ৰতিজন গছৰ ফল স্বাধীনভাবে ভোজন কৰ → কিন্তু ভাল বেয়াৰ জ্ঞানৰ গছৰ ফল নহয় → যি দিনা তুমি তাৰ ফল খাবা, সেই দিনা তুমি নিশ্চয় মৰিবা।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — প্ৰভুৱে বহুত দিছিল: প্ৰত্যেক গছৰ পৰা মুক্তভাৱে খাবলৈ দিছিল। তেওঁ কেৱল এজোপা গছৰ পৰাহে খাবলৈ নিষেধ কৰিছিল। আৰু এই আজ্ঞা পুৰুষজনক দিয়া হৈছিল, কাৰণ তেতিয়ালৈকে মহিলাগৰাকীক গঠন কৰা হোৱা নাছিল।)

D. আদিপুস্তক 3:1 ঈশ্বৰ যিহোৱাই নিৰ্মাণ কৰা সকলো বন্য প্ৰাণীৰ মাজত সৰ্প আছিল আটাইতকৈ টেঙৰ। সেই সৰ্পই এদিন নাৰী গৰাকীক ক'লে, “ঈশ্বৰে কি সঁচাই ‘তোমালোকে বাৰীত থকা কোনো গছৰ ফল নাখাবা’ এইবুলি তোমালোকক ক'লে নে?” [H3045 yada ■] (2) নাৰীয়ে সৰ্পক ক'লে, “বাৰীৰ গছবোৰৰ ফল আমি খাব পাৰোঁ; (3) কিন্তু বাৰীৰ মাজত থকা গছ জোপাৰ ফলৰ বিষয়ে হ'লে আমাক ঈশ্বৰে ক'লে, ‘তোমালোকে তাক নাখাবাও, নুচুৰাও; তাকে কৰিলে তোমালোকৰ মৃত্যু হ'ব’।” (4) তেতিয়া সৰ্পই নাৰীক ক'লে, “দৰাচলতে তোমালোকৰ মৃত্যু নহয়। (5) কিয়নো ঈশ্বৰে জানে যে, যিদিনাই তোমালোকে সেই গছৰ ফল খাবা, সেইদিনাই তোমালোকৰ চকু মুকলি হ'ব। তাতে তোমালোকে ভাল বেয়া জানোতা হৈ ঈশ্বৰৰ নিচিনা হ'বা।”

ঈশ্বৰে কৈছিল → সাপে কৈছিল: তোমালোক নিশ্চয়ে নমৰিবা + তোমালোক ঈশ্বৰৰ সদৃশ হ'বা, ভাল আৰু বেয়া জ্ঞান হ'বা।

E. আদিপুস্তক 3:6 নাৰীগৰাকীয়ে যেতিয়া বুজিলে যে সেই গছৰ ফল খাবলৈ ভাল হব; ই দেখাত লোভনীয় আৰু জ্ঞান লাভ কৰা কথাটোও মনোমোহা; তেতিয়া নাৰীগৰাকীয়ে তাৰ পৰা কেইটামান ফল চিঙি খালে আৰু লগত থকা তেওঁৰ গিৰিয়েককো দিলে; তাতে তেওঁৰো খালে। [H3045 yada ■] [H2896 towb ■] (7) তেতিয়া তেওঁলোক দুয়োজনৰ চকু মুকলি হ'ল। তেওঁলোক যে বিবস্ত্ৰ অৱস্থাত আছে, এই বিষয়ে বুজি পালে। সেয়ে তেওঁলোকে ডিমৰু গছৰ পাতবোৰ একেলগে জোৰা লগাই নিজৰ কাৰণে কপিং চিলাই ল'লে।

তাই দেখিলে + ল'লে + খালে + দিলে → সেই দুয়োৰে চকু মুকলি হ'ল, আৰু তেওঁলোকে জানিব পাৰিলে যে তেওঁলোক উলঙ্গ আছিল।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — ইয়াৰ আগতে কোনো লাজ নাছিল। জ্ঞান আছিল, আৰু ইয়াই তেওঁলোকক প্ৰথমে যি দেখুৱালে সেয়া হ'ল তেওঁলোকৰ নিজৰ উলঙ্গতা। মন্দৰ বিৰুদ্ধে শক্তি নথকাকৈ ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানে লাজ উৎপন্ন কৰে।)

F. আদিপুস্তক 3:8 পাছত যেতিয়া সন্ধ্যাবেলাৰ শীতল বতাহ ববলৈ ধৰিলে, তেতিয়া সেই মানুহ আৰু তেওঁৰ স্ত্ৰীয়ে বাৰীৰ মাজত ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ খোজৰ শব্দ শুনিবলৈ পালে আৰু তেওঁৰ সৈতে সাক্ষাৎ নহ'বলৈ গছবোৰৰ মাজত লুকালগৈ। [H6440 panim ■] [H7307 ruach ■] **তেওঁলোকে যিহোৱা ঈশ্বৰৰ মাত শুনিলে → আৰু যিহোৱা ঈশ্বৰৰ সন্মুখৰ পৰা নিজকে লুকুৱালে।**

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — উপস্থিতি হৈছে পানিম (H6440, উপস্থিতি), মুখ। অবাধ্যতাৰ কাৰণে তেওঁলোকে সেই মুখৰ পৰাই লুকাব লগা হ'ল, যাৰ সন্মুখত থিয় হ'বৰ বাবে তেওঁলোকক সৃষ্টি কৰা হৈছিল। আৰু “দিনৰ শীতল সময়” হৈছে, হিৰু ভাষাত, দিনৰ বতাহ।)

G. আদিপুস্তক 3:9 ঈশ্বৰ যিহোৱাই মানুহক মাতি সুধিলে, “তুমি ক'ত আছা?” [H3372 yare ■] (10) মানুহে ক'লে, “মই বাৰীত আপোনাৰ শব্দ শুনি মোৰ বিবস্ত্ৰতাৰ কাৰণে ভয় কৰি লুকাই আছোঁ।”

MI TOMAR SWAR SHUNILU + ETIYA MOI BHOI PALO, KARONKE MOI UGA ASILO → AARU MOI NIJAKE LUKAALO.

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — ভয়, yare (H3372, ভয়): গোটেই শাস্ত্ৰত প্ৰথম ভয়ে প্ৰথম অবাধ্যতাৰ পাছতে অনুসৰণ কৰে। মন্দৰ জ্ঞানৰ সৈতে ভয়ৰ প্ৰৱেশ ঘটিল।)

H. গীতমালা 56:3 যেতিয়াই মোৰ ভয় লাগে; তেতিয়াই মই তোমাত ভাৰসা কৰিম। [H982 batach ■] [H3372 yare ■] (4) মই ঈশ্বৰত নিৰ্ভৰ কৰি তেওঁৰ বাক্যৰ প্ৰশংসা কৰিম; মই ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰিলোঁ, ভয় নকৰোঁ; মাংসই মোক কি কৰিব পাৰে?

যি সময়ত মই ভয় খাওঁ = মই তোমাত বিশ্বাস কৰিম → মানুহে মোৰ প্ৰতি কি কৰিব পাৰে, তাক মই ভয় নকৰিম।

I. গীতমালা 56:11 মই ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰিলোঁ, ভয় নকৰোঁ; মানুহে মোক কি কৰিব পাৰে? [H3372 yare ■] [H982 batach ■]

ঈশ্বৰত থোৱা বিশ্বাস = মানুহে মোৰ কি কৰিব পাৰে বুলি মই ভয় নকৰিম।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — এই এখন গীতৰ দুটা শাৰী পাশে পাশে থওক। প্ৰথমতে: "যি সময়ত মই ভয় খাওঁ, মই তোমাত ভাৰসা কৰিম।" আৰু আগবাঢ়ি: "মই ভয় নকৰিম।" ভাৰসা এই দুয়োটাৰ মাজত থিয় হৈ আছে — ভয়ৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত ইচ্ছা, হৃদয় ৰক্ষা কৰিবলৈ। এইয়ে আদমৰ "মই ভয় খালোঁ, আৰু নিজকে লুকুৱালোঁ"ৰ উত্তৰ: উপস্থিতিৰ পৰা লুকাই থকা নহয়, বৰং বাক্যত ভাৰসা কৰাটোৱেই।)

J. আদিপুস্তক 3:22 তাৰ পাছত ঈশ্বৰ যিহোৱাই ক'লে, "চোৱা, ভাল বেয়া জ্ঞান পাই মানুহ আমাৰ এজনৰ নিচিনা হৈ গৈছে। সেয়ে এতিয়া আমি মানুহক এই অনুমতি দিব নালাগে যেন তেওঁ হাত আগবঢ়াই জীৱন বৃক্ষৰ ফল পাৰি খাই সদাকাললৈকে জীৱিত হৈ থাকে।" **[H3045 yada ■]** (23) এইবুলি কৈ ঈশ্বৰ যিহোৱাই মাটিৰ পৰা নিৰ্মাণ কৰা মানুহক মাটিত খেতি কৰিবৰ বাবে এদন বাৰীৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে। (24) এইদৰে ঈশ্বৰে মানুহক এদন বাৰীৰ পৰা খেদাই দিলে; তাৰ পাছত জীৱন-বৃক্ষৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ পথ ৰখিবলৈ, এদন বাৰীৰ পুৰণালে ককবসকলক ৰাখিলে আৰু চাৰিওফালে ঘূৰি থকা এখন জলন্তময় তৰোৱালকো তাত থলে।

চোৱা, মানুহজন সৎ আৰু অসৎ জানিবলৈ আমাৰ মাজৰ এজনৰ নিচিনা হ'ল → খেদি পঠোৱা হ'ল + এখন জ্বলি থকা তৰোৱাল, জীৱন-বৃক্ষৰ বাটলৈ যোৱা পথ ৰাখিবলৈ।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানত থকা কিবা এটাই মানুহক তাৰ সহন কৰিব পৰাতকৈও অধিক দিলে। তাৰ জ্ঞানে তাৰ শক্তিক অতিক্ৰম কৰি গ'ল। এতিয়া সি ভালক জানিব পাৰিছিল, কিন্তু কৰিব নোৱাৰিছিল। সি বেয়াক জানিব পাৰিছিল, কিন্তু তাৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিব নোৱাৰিছিল। আৰু সেই তৰোৱালে জীৱন-বৃক্ষৰ পথ পহৰা দি ৰাখিছিল, যাতে সি খাই সেই ভগ্ন অৱস্থাতে চিৰকাললৈকে জীয়াই নাথাকে।)

K. আদিপুস্তক 6:5 যিহোৱাই দেখিলে যে, পৃথিৱীত মানুহৰ দুষ্টতা অধিককৈ বৃদ্ধি পাইছে আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ সকলো ভাৱ-চিন্তা সকলো সময়তে কেৱল মন্দতাৰ ফালে যায়। **[H6087 atsab ■] [H7451 ra ■] [H3336 yetser ■]** (6) পৃথিৱীত মানুহ সৃষ্টি কৰি যিহোৱা দুঃখিত হ'ল আৰু অন্তৰত বেজাৰ পালে।

তাৰ হৃদয়ৰ চিন্তাৰ সকলো কল্পনা = কেৱল সদাই মন্দ → আৰু তাৰ কাৰণে তেওঁৰ হৃদয়ত বেজাৰ লাগিল।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — কল্পনা হয় yetser (H3336, কল্পনা), সেই গঠিত বস্তু: হৃদয়ত গঠিত হোৱা উদ্দেশ্য আৰু বাসনাসমূহ। ঈশ্বৰে দুষ্টতা দেখিলে, যিটো মন্দৰ ফল। মন্দ হৃদয়ৰ গঠিত উদ্দেশ্যৰেপৰাই আহে। আৰু তাৰ বাবে তেওঁৰ হৃদয়ত বেজাৰ লাগিল। এতিয়াও, যেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা বেজাৰিত হয়, সেয়া এই কাৰণে হয় যে মন্দ চিন্তা, বাসনা, আৰু উদ্দেশ্যসমূহ ভিতৰতে ৰাখি থোৱা হয়।)

L. আদিপুস্তক 8:20 তাৰ পাছত নোহে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্মাণ কৰিলে; তেওঁ কিছুমান শুচি পশু আৰু পক্ষী লৈ সেই বেদীৰ ওপৰত হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। **[H7451 ra ■] [H3336 yetser ■] [H7381 reyach ■] [H5207 nichoach ■] [H5930 olah ■]** (21) যিহোৱাই সেই হোম-বলিৰ সুম্ভাণত সন্তোষ পাই নিজৰ মনেতে ক'লে, "সৰু কালৰে পৰা মানুহৰ মন মন্দতাৰ ফালে ঢাল খোৱা; কিন্তু মই মানুহৰ কাৰণে ভূমিক আৰু কেতিয়াও শাও নিদিওঁ; সেয়ে, মই যি দৰে কৰিলোঁ, পুনৰায় সেইদৰে সকলো প্ৰাণীক ধ্বংস নকৰোঁ। (22) যিমান দিনলৈকে এই পৃথিৱী থাকিব, সিমান দিন শস্য ৰোৱা আৰু শস্য দোৱাৰ সময় থাকিব; সিমান দিন শীতকাল আৰু গ্ৰীষ্মকাল, গৰম আৰু ঠাণ্ডা, দিন আৰু ৰাতি এইবোৰ চলি থাকিব।"

নোহে হোম-বলি উৎসৰ্গ কৰিলে → যিহোৱাই সুবাসিত গন্ধ পালে → মই পুনৰায় মাটিক শাও নিদিম।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — অনুসন্ধান কৰিবলগীয়া এটা প্ৰশ্ন: নোহে বলিদান দিবলৈ কেনেকৈ জানিছিল? তেওঁ কোনো এটা মাত শুনিছিলনে? বলিদানটোৰ সৈতে সেই দুষ্টতাৰ কি সম্পৰ্ক আছিল? মানুহৰ হৃদয় কেতিয়াও তাৰ যৌৱনৰে পৰা দুষ্ট আছিল। তথাপি হোম বলি উৎসৰ্গ কৰাৰ সময়ত, প্ৰভুৱে তেওঁৰ হৃদয়ত শান্তি ক'লে, যেন কেৱল এটা বলিদানেহে সেই দুষ্টতাৰ উত্তৰ দিব পাৰে, কিয়নো জুয়ে সেই উৎসৰ্গটো গ্ৰাস কৰিলে। প্ৰশ্নটো ধৰি ৰাখক। শাস্ত্ৰই আন এজোপা গছত ইয়াৰ উত্তৰ দিয়ে।)

সমাপ্তি

হিতোপদেশ 1:33 কিন্তু যি জনে মোৰ কথা শুনে, তেওঁ নিৰাপদে থাকিব, আৰু দুৰ্যোগৰ ভয় নোহোৱাকৈ সুৰক্ষিত হৈ জিৰণী ল'ব।"

[H7451 ra ■] [H8085 shama ■]

যিয়ে শুনে = নিৰাপদে বাস কৰিব + অমঙ্গলৰ ভয়ৰ পৰা নিৰুদ্ধিগ্নে থাকিব।

1 পিতৰ 2:24 তাতে আমি যেন পাপৰ সম্বন্ধে মৰি, ধাৰ্মিকতাৰ সম্বন্ধে জীয়াই থাকো, আৰু এই কাৰণে তেওঁ নিজ শৰীৰত আমাৰ ভাৰ বৈ কাঠৰ ওপৰলৈ নিলো। তেওঁৰ সাঁচৰ দ্বাৰাই আপোনালোক সুস্থ হ'ল। **[G3586 xylon ■] [G399 anaphero ■]**

তেওঁ নিজেই আমাৰ পাপবোৰ নিজৰ শৰীৰত গছত বহন কৰিলে → পাপৰ পক্ষে মৰি, ধাৰ্মিকতাৰ পক্ষে জীয়াই থাকিবলৈ + যাৰ ঘাঁৰে তোমালোক সুস্থ হ'ল।

(মোৰ ব্যক্তিগত চিন্তা — নোহৰ যজ্ঞবেদীৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ইয়াতে পোৱা যায়। এজোপা গছৰ দ্বাৰাই মন্দৰ জ্ঞান আছিল। এডাল গছত মন্দক দূৰ কৰি লৈ যোৱা হ'ল। নোহে যিটো বলিদানৰ ফালে হাত বঢ়াইছিল, সেয়া ঈশ্বৰে নিজেই যোগান ধৰিলে: তেওঁৰ নিজৰ সত্তা, তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ, এটাই উৎসৰ্গ। যিয়ে শুনে, তেওঁ মন্দৰ ভয়ৰ পৰা বিশ্রাম পাব, কিয়নো মন্দৰ উত্তৰ দিয়া হৈছে।)

অনুশীলন প্ৰশ্নোত্তৰ

১. দ্বিতীয় বিবৰণ ৩০:১৫ — চোৱা, মই আজি তোমাৰ আগত থৈছোঁ:

- আশীৰ্বাদ আৰু অভিশাপ মাত্ৰ
- জীৱন আৰু মঙ্গল, তথা মৃত্যু আৰু অমঙ্গল

- c) বিধান আৰু আঙুৰ
2. আদিপুস্তক ২:১৬-১৭ — বাগানৰ প্ৰতিখন গছৰ ফলৰ পৰা তুমি নিশ্চয় খাব পাৰা, কিন্তু ইয়াৰ পৰা নহয়:
- জীৱন-বৃক্ষ
 - দেখাত মনোহৰ প্ৰতিটো গছ
 - ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানৰ গছজোপা
3. হিতোপদেশ ১:৩৩ — কোনে নিৰাপদে বাস কৰিব, আৰু অনিষ্টৰ ভয়ৰ পৰা শান্তিত থাকিব?
- যিয়ে মোৰ কথা শুনে
 - যিসকলে মোক সকাহে বিচাৰে
 - সহজ-সৱল লোকসকল, তেওঁলোকৰ সমৃদ্ধিৰ সময়ত
4. যিৰিমিয়া ১৩:২৩ — মন্দ কৰ্ম কৰাত অভ্যস্ত হোৱাসকলে সৎকৰ্ম কৰিব পাৰে, যেতিয়া:
- তেওঁলোকক ভাল কৰ্ম কৰিবলৈ শিকোৱা হয়
 - ইথিওপিয়াবাসীয়ে তাৰ ছাল সলাই পাৰে, আৰু চিতাবাঘে তাৰ দাগ
 - তেওঁলোকৰ আঁচল উদঙাই দিয়া হ'ল
5. আদিপুস্তক ৩:৮ — আদম আৰু তেওঁৰ পত্নীয়ে নিজকে লুকুৱাই ৰাখিছিল কাৰ পৰা:
- গছবোৰৰ মাজত, প্ৰভু ঈশ্বৰৰ উপস্থিতি
 - বাগানৰ পূবফালে থকা জ্বলি থকা তৰোৱাল
 - সাপৰ মাত
6. আদিপুস্তক ৩:২২-২৪ — মানুহক কিয় বাগিচাৰ পৰা খেদি দিয়া হৈছিল?
- নাইবা তেওঁ পুনৰ ভাল আৰু বেয়াৰ জ্ঞানৰ গছৰ ফল নাখাব
 - কিয়নো সৰ্প তেতিয়াও বাগিছাত আছিল
 - পাছে তেওঁ জীৱন-বৃক্ষৰ ফলো লৈ খাই চিৰকাললৈকে জীয়াই থাকিব
7. আদিপুস্তক ৮:২১ — যেতিয়া যিহোৱাই সুবাসিত সুগন্ধ পালে, তেওঁ কলে যে মানুহৰ মনৰ কল্পনা হৈছে:
- কেৱল সদায় দুষ্টতাহে
 - তেওঁৰ যৌৱনৰেপৰাই মন্দ
 - মংগল কৰিবলৈ ঘূৰিল

উত্তৰ চাবি: 1-b, 2-c, 3-a, 4-b, 5-a, 6-c, 7-b

এই অধ্যয়নটো কেনেকৈ শাখা-প্ৰশাখাযুক্ত হৈছে

ছায়াই কেনেকৈ পোহৰ আনে: জীৱন-বৃক্ষ মাজত থিয় হৈ আছিল (আদিপুস্তক ২:৯) → জয়ী হোৱা জনক মই জীৱন-বৃক্ষৰ ফল খাবলৈ দিম (প্ৰকাশিত বাক্য ২:৭)। তৰোৱালেৰে ৰক্ষিত সেই বৃক্ষ খ্ৰীষ্টত পুনৰ মুকলি কৰা হৈছে।

শব্দবোৰ কিমান গুৰুত্বপূৰ্ণ: নোহৰ নৈবেদ্যৰ সুবাস (উৎপত্তি ৮:২১) → খ্ৰীষ্টই নিজকে ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্যে সুগন্ধিময় নৈবেদ্য আৰু বলিদানস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰিলে (ইফিচীয়া ৫:২)। নোহে দিয়া সুবাস, পুত্ৰই পূৰ্ণ কৰিলে।

এইটো আপোনাৰ ক্ষেত্ৰত কেনেদৰে প্ৰযোজ্য হয়: তেওঁলোকে প্ৰভুৰ সাক্ষাৎৰ পৰা, তেওঁৰ মুখৰ পৰা, নিজকে লুকুৱাইছিল (আদিপুস্তক ৩:৮), কিন্তু শুদ্ধ-চিত্তৰ লোকে ঈশ্বৰক দেখা পাব (মথি ৫:৮), আৰু তেওঁৰ দাসবিলাকে তেওঁৰ মুখ দেখিব (প্ৰকাশিত বাক্য ২২:৪)। ভয়ে মুখ লুকুৱাই ৰাখিছিল। বিশ্বাসে সেইটো পুনৰুদ্ধাৰ কৰে (গীতমালা ৫৬:১১)।

এইটোৱে হৃদয়ক কেনেকৈ স্পৰ্শ কৰে: হৃদয়ৰ চিন্তাৰ প্ৰত্যেক কল্পনা কেৱল মন্দহে আছিল (আদিপুস্তক ৬:৫) → ঈশ্বৰৰ বাক্য হৃদয়ৰ চিন্তা আৰু অভিপ্ৰায়ৰ বিচাৰক (ইব্ৰী ৪:১২)। তেতিয়া যিয়ে তেওঁক দুখ দিছিল, সেয়া বাক্যই এতিয়া অনুসন্ধান কৰে।

চিৰকালৰ বাবে ইয়াৰ অৰ্থ এই: যি জ্ঞান মানুহৰ শক্তিৰ সীমা পাৰ হৈ গৈছিল, তাক ভাল-বেয়া বিচাৰ কৰিবৰ বাবে অভ্যস্ত হৈ থাকা ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা উত্তৰ দিয়া হয় (ইব্ৰী ৫:১৪), আৰু যি কোনোৱে শুনে, তেওঁ অমঙ্গলৰ ভয়ৰ পৰা বিশ্ৰাম পাব (হিতোপদেশ ১:৩৩)। উদ্যানত সোমাই থাকা ভয়, শূন্য হৃদয়ত শান্ত হয়।

উদ্ধাৰ পাবলৈ আপুনি কি কৰিব লাগে?

আমাৰ বাইবেল অধ্যয়ন চাওক — "মই পৰিত্ৰাণ পাবলৈ কি কৰিব লাগে"

SOURCES & CREDITS

Scripture: Assamese Indian Revised Version Bible (CC BY-SA 4.0) — a redistributable edition, looked up exactly and never machine-translated.

Alternate chapter/verse numbering reconciled with STEP Bible TVTMS (CC BY 4.0).

Strong's numbering & original-language data: OpenScriptures Hebrew Bible (CC BY 4.0); STEP Bible.org — TAHOT/TAGNT/TBESH/TBESG (CC BY 4.0); Robinson-Pierpont Byzantine Majority Text (Public Domain); Strong's dictionary, 1890 (Public Domain).
Typography: Google Noto fonts (SIL Open Font License 1.1).
© SEE MORE JESUS · wanttoseemore.com — shared under Creative Commons Attribution 4.0 (CC BY 4.0).